

■ † Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου

«Ὅλες οἱ σωματικὲς ἀρρώστιες
συνδέονται μὲ τὴν ἁμαρτία»*

Ἀπόστολος (Πραξ. θ' 32-42)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν. Ἐῦρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπόν τινα Αἰνέα ὀνόματι, ἐξ ἑτῶν ὀκτῶ κατακείμενον ἐπὶ κραβάτῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰαταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι καὶ στρῶσον σεαυτῷ. Καὶ εὐθέως ἀνέστη. Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιδά, ἣ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει. Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν λούσαντες δὲ αὐτὴν ἔθηκαν ἐν ὑπερφῶ. Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδης τῇ Ἰόππῃ οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες μὴ ὀκνηῆσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν. Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερφῶν, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὔσα ἡ Δορκάς. Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος θεὸς τὰ γόνατα προσηύξατο, καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα εἶπε Ταβιδά, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε. Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτήν, φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς

χήρας παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰσθπης, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον

(Ἰωάν. ε' 1-15)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἣ ἐπιλεγομένη ἐβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρα, καὶ ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγίης ἐγένετο ᾧ δὴποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτῶ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγίης γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγίης ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβατον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ θεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν, οὐκ ἔξεστὶ σοὶ ἄραι τὸν κράβατον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοὶ Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὕρισκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε ὑγίης γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτόν ὑγιῆ.

«**Ἴδε ὑγίης γέγονας·** μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται» (Ἰωάν. ε' 14).

Ἡ ἀμαρτία δὲν βλάπτει μόνο τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα. Σὲ ὠρι-

σμένες περιπτώσεις αυτό είναι ολοφάνερο· σὲ ἄλλες, ἂν καὶ δὲν εἶναι προφανές, ἡ ἀλήθεια, εἶναι ἀλήθεια: **Ὅτι ὅλες οἱ σωματικὲς ἀρρώστιες συνδέονται μὲ τὴν ἁμαρτία.**

Ἡ ἁμαρτία ποὺ συντελεῖται στὴν ψυχὴ, τὴν κάνει ἀμέσως ἀρρωστη· ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ ἡ ζωὴ τοῦ σώματος προέρχεται ἀπὸ τὴν ψυχὴ, τότε ἡ ζωὴ ποὺ προέρχεται ἀπὸ μία ἀρρωστη ψυχὴ, εἶναι καὶ αὐτὴ ἀρρωστη.

Τὸ ἀπλὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἁμαρτία προκαλεῖ σκοτάδι καὶ θλίψη, πρέπει νὰ δοῦν δυσμενῶς στὴν σωματικὴ υἰεΐα. **Ὅταν** θυμᾶσαι ὁμως πῶς ἡ ἁμαρτία χωρίζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν Θεό, τὴν Πηγὴ τῆς Ζωῆς, καὶ τὸν τοποθετεῖ σὲ δυσαρμονία μὲ ὅλους τοὺς νόμους ποὺ λειτουργοῦν στὸν ἴδιο καὶ στὴν φύσι, τότε πρέπει νὰ θαυμάζη κανεὶς πῶς ὁ ἁμαρτωλὸς παραμένει ζωντανὸς μετὰ τὴν ἁμαρτία του.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ποὺ περιμένει πάντα τὴν μετάνοια καὶ τὴν μεταστροφή. **Ἐνας ἀρρωστὸς ἄνθρωπος** ἐπομένως πρέπει **πρῶτα ἀπὸ ὅλα** νὰ τρέξη γιὰ νὰ καθαρισθῆ ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες του καὶ νὰ κἀνῃ εἰρήνη μὲ τὸν Θεὸ στὴν συνείδησί του. **Αὐτὸ ἀνοίγει τὸν δρόμο γιὰ τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασι τοῦ φαρμάκου.**

Ἐχῶ ἀκούσει ὅτι ὑπῆρχε κάποιος διακεκρωμένος ἰατρὸς ποὺ δὲν ξεκινοῦσε τὴν θεραπεία, ὡσότου ὁ ἀσθενὴς ἐξομολογηθῆ καὶ κοινωνήσῃ. **Καὶ ὅσο** πιὸ βαρεῖα ἦταν ἡ ἀσθένεια, τόσο περισσότερο ἐπέμενε στὴν πρακτικὴ αὐτή. □

(*) Ὅσιου Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλείστου, «Ὁ σωστικὸς χῶρος τῆς Ἐκκλησίας», τόμος Α', σελ. 157-158, ἐκδόσεις Πέτρου Μπότση, Ἀθήνα 2019.

• Ἐπιμέλ. ἡμετ.